

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobkyně: **Y.A.**, narozená dne ..., státní příslušnost Nigerie,
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová, Jezová 1501, 294 21
Bělá pod Bezdězem,
zastoupená Organizací pro pomoc uprchlíkům, obecným

zmocněncem,

sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9,

proti

žalované: **Policii ČR, Krajskému ředitelství policie Plzeňského kraje,**
sídlem Nádražní 2437/2, 301 00 Plzeň,

o žalobě proti rozhodnutí žalované o zajištění cizince ze dne 22. 2. 2019, č. j. KRPP-6607-20/ČJ-2019-030022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo rozhodnuto podle § 124 odst. 3 s odkazem na § 125 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) o tom, že se prodlužuje doba zajištění žalobkyně v zařízení pro zajištění cizinců o 75 dní (tj. celkem na 120 dnů).

2. Žaloba obsahovala obecný výčet ustanovení, jež žalobkyně shledala za porušené, jednalo se zejména o § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, § 2 a § 3 správního řádu, § 68 odst. 2 a 3 správního řádu a článku 5 odst. 4 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv.
3. V úvodu své žaloby žalobkyně namítala, že se závěry žalované ohledně délky zajištění a prodloužením doby zajištění o dalších 75 dní tj. celkem na 120 dnů ode dne omezení osobní svobody nesouhlasí, neboť takto stanovenou délku považuje za nepřiměřenou vzhledem k možnému trvání řízení o odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění č.j. KRPP - 6607-3/ČJ-2019-030022 ze dne 13. 1. 2019. Žalovaná zdůvodnila prodloužení zajištění žalobkyně tím, že *„dle sdělení nadřízeného správního orgánu nebude v nejbližších dnech rozhodnuto o napadeném rozhodnutí“*. K tomu žalobkyně uvedla, že si je vědoma skutečnosti, že prodloužení doby trvání zajištění má překlenou dobu do vydání pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění z území členských států Evropské unie a zároveň případnou realizaci samotného správního vyhoštění, přesto takto stanovenou dobu považuje za neadekvátní, neboť k samotnému zajištění došlo dne 11. 1. 2019 a dle rozhodnutí žalované bylo prodlouženo až do 13. 5. 2019.
4. K době trvání jednotlivých úkonů, kterými žalovaná odůvodnila prodloužení doby zajištění, žalobkyně uvedla, že podle § 120a odst. 3 zákona o pobytu cizinců je Ministerstvo vnitra jako nadřízený správní orgán povinno vydat závazné stanovisko bezodkladně. Analogicky lze tedy dovodit, že přezkoumání závazného stanoviska, které podaným odvoláním žalobkyně napadla, je Ministerstvo vnitra povinno učinit taktéž bezodkladně. Lhůta stanovená pojmem bezodkladně neurčuje konkrétní časový okamžik. Jde tak o neurčitou lhůtu, jejíž podstatu vymezuje již její slovní vyjádření. Z časového určení „bezodkladně“ je třeba dovodit, že jde o velmi krátkou lhůtu, již je míněno neprodlené, bezprostřední či okamžité jednání. Rovněž tak podle judikatury Nejvyššího správního soudu jde o lhůtu v řádu dnů, maximálně týdnů, v co nejkratším časovém úseku. Povinnost vyřídit věc bez zbytečných průtahů, se v souladu s § 6 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. správní řád vztahuje i na odvolací správní orgán. Samotná realizace správního vyhoštění z území členských států EU a kontaktování zastupitelského úřadu příslušné země s žádostí o realizaci správního vyhoštění je sice proces složitý na přípravu, jeho trvání se ovšem pohybuje v řádu týdnu. S ohledem na délku trvání výše uvedených kroků v řízení považuje žalobkyně délku trvání zajištění za neadekvátní a nepřiměřenou.
5. Žalobkyně uvedla, že žalobce nemůže předem předpokládat neodůvodněné průtahy v řízení a na základě této skutečnosti již předem rozhodnout o omezení osobní svobody žalobkyně a prodloužit dobu trvání zajištění o dalších 75 dní tj. celkem na 120 dní ode dne omezení osobní svobody. Zajištění za účelem správního vyhoštění je nejzazší prostředek omezení osobní svobody a proto by s ním mělo být nakládáno pouze v případě, kdy nepostačuje použití mírnějšího opatření. Při rozhodování o době zajištění, je žalovaný povinen přihlédnout k předpokládané době řízení, tak aby byla adekvátní a odpovídala předpokládané době trvání správního řízení o odvolání proti správnímu vyhoštění, což dle mínění žalobkyně žalovaná neučinila.
6. Žalobkyně se domnívá, že žalovaná pochybila, když nesprávně určila datum rozhodný pro stanovení doby trvání dalšího zajištění. Žalovaná odůvodnila prodloužení doby zajištění o 75 dní od okamžiku omezení osobní svobody tvrzením, že *k předání napadeného rozhodnutí o správním vyhoštění došlo dne 5. 2. 2019 a dle sdělení nadřízeného orgánu nebude v nejbližších dnech o odvolání rozhodnuto a předpokládaná doba vydání rozhodnutí o odvolání proti správnímu vyhoštění je minimálně 60 dní. Z uvedeného odůvodnění logicky vyplývá, že po dobu 60 dní od data 5. 2. 2019 nejspíše nedojde k*

vydání rozhodnutí o odvolání a jsou dány důvody k prodloužení zajištění žalobkyně po tuto dobu. Vzhledem k uvedenému odůvodnění žalované by měla být doba prodloužení zajištění o 75 dní počítána ode dne 5. 2. 2019, v takovém případě by konec doby zajištění spadal na den 23. 4. 2019 a doba zajištění by od okamžiku omezení osobní svobody činila pouze 102 dní.

7. Žalovaná ovšem ve svém rozhodnutí počítá prodloužení doby zajištění od 26. 2. 2019 tj. ode dne následujícího po posledním dni zajištění podle rozhodnutí o zajištění č. j. KRPP - 6607- 3/ČJ-2019-030022 ze dne 13. 1. 2019. Žalobkyně se domnívá, že žalovaná pochybila, když stanovila, že doba zajištění se prodlužuje o 75 dní, tj. celkem na 120 dní od okamžiku omezení osobní svobody, aniž by takto stanovenou délku prodloužení v rozhodnutí náležitě odůvodnila. V daném případě, by zajištění žalobkyně trvalo nedůvodně dlouhou dobu do 13. 5. 2019. Pokud by se ovšem žalovaná držela svého odůvodnění, musel by konec doby zajištění spadat na den 23. 4. 2019. Žalobkyně se domnívá, že prodloužení bylo důvodné o dalších 75 dní pouze od data 5. 2. 2019, kdy došlo k předání napadeného rozhodnutí nadřízenému správnímu orgánu, ale nikoliv od okamžiku omezení osobní svobody tj. od 11. 1. 2019. S ohledem na výše uvedené má žalobkyně za to, že se žalovaná dostatečně nevypořádala s důvody vedoucími k prodloužení doby zajištění na celkovou dobu 120 dní, a takto stanovená doba je neodůvodněně dlouhá.
8. Žalobkyně považovala s ohledem na tyto nedostatky rozhodnutí správní rozhodnutí za nepřezkoumatelné, resp. za věcně nesprávné a v rozporu se zákonem.
9. Žalobkyně z výše uvedených důvodů žádala, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.
10. Ve **vyjádření k podané žalobě** žalovaná uvedla, že nelze souhlasit s tvrzením žalobkyně, že byla zkrácena na svých právech a že napadené rozhodnutí je věcně nesprávné a v rozporu se zákonem.
11. Dále nesouhlasila zejména s tvrzením, že napadené rozhodnutí je v rozporu s čl. 5 odst. 4 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, jelikož doba zajištění znemožňovala žalobkyni právo na pravidelný soudní přezkum rozhodnutí. Nepravdivost tohoto žalobkyní uváděného tvrzení vyplývá, již ze samotného podání žaloby proti napadenému rozhodnutí, při němž žalobkyně využila soudní přezkum, přičemž argumentovala znemožněním jeho užití.
12. V žalobě napadeném rozhodnutí určená doba prodloužení trvání doby zajištění vycházela z reálného předpokladu doby potřebné k rozhodnutí o odvolání žalobkyně a k zajištění realizace správního vyhoštění. Žalovaná v napadeném rozhodnutí řádně zdůvodnila dobu prodloužení zajištění a její výpočet v součtu 120 dní od okamžiku omezení osobní svobody (str. 7-8 rozhodnutí), a dále se zabývala realizovatelností vyhoštění i nezbytností zajištění cizince do zařízení a následného prodloužení doby zajištění. Sama žalobkyně v žalobě uvedla „*předpokládaná doba vydání rozhodnutí o odvolání proti správnímu vyhoštění je minimálně 60 dní*“. K této lhůtě je dále nutno přičíst čas nutný za zajištění realizace správního vyhoštění.
13. Doba prodloužení zajištění cizince je přiměřená, řádně odůvodněná a nezbytná k dosažení účelu zajištění cizince.
14. Žalovaná z výše uvedených důvodů žádala, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
15. Soud o věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení výslovně uvedli, že nežadají ústní jednání k projednání věci a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (§ 46a odst. 8 zákona o azylu věta předposlední před středníkem).

16. Soud rozhodl o věci podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].
17. Soud **neshledal** žalobu důvodnou.
18. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, který uvádí, že „*Policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinná zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*“
19. Podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, který uvádí, že „*Doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.*“
20. Soud vzal za základ svého rozhodování skutková zjištění, jak je žalovaná shrnula ve svém vyjádření k podané žalobě, poté, co se ujistil, že mají oporu ve správním spisu.
21. Dne 11. 1. 2019 byla žalobkyně dle § 27 odst. 1 písm. a) a odst. 2 zákona o Policii zajištěna Policií České republiky. Dne 13. 1. 2019 správní orgán vydal žalobkyni rozhodnutí o zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců č.j. KRPP-6607-3/ČJ-2019-030022. V souladu s ustanovením §124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců správní orgán v rozhodnutí o zajištění stanovil dobu trvání zajištění na 45 dní tak, aby bylo vycestování uskutečnitelné v době trvání zajištění. Doba zajištění byla stanovena s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění žalobkyně. Vzhledem k tomu, že žalobkyně dne 23. 1. 2019 napadla předmětné rozhodnutí o správním vyhoštění z území členských států Evropské unie dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců vedené pod č.j. KRPP-6379-17/ČJ-2019-030022 v zákonné lhůtě, bylo toto napadené rozhodnutí dne 5. 2. 2019 předáno nadřízenému odvolacímu orgánu. Toto napadené rozhodnutí nenabývalo právní moci a z tohoto důvodu nebylo možné provést realizaci správního vyhoštění žalobkyně. Ve spojitosti s tím, nadřízený správní orgán sdělil, že nebude v nejbližších dnech rozhodnuto o napadeném rozhodnutí, vzhledem k tomu, že se žalobkyně odvolala i proti závaznému stanovisku dle § 120a zákona o pobytu cizinců vydaného Ministerstvem vnitra České republiky, Odborem azylové a migrační politiky. Z tohoto důvodu nemohl odvolací nadřízený správní orgán o napadeném rozhodnutí o správním vyhoštění rozhodnout do doby, než se k napadenému závaznému stanovisku vyjádří Ministerstvo vnitra České republiky. Doba na rozhodnutí předpokládal správní orgán minimálně 60 dnů.
22. Na úvod své argumentace soud považuje za vhodné poukázat na fakta, jež bral při přezkumu napadeného rozhodnutí v potaz. Především se jedná o obsah napadeného rozhodnutí, z nějž, jak je výše uvedeno, není pochyb, že v době zajištění žalobkyně i po celou dobu jeho trvání, existoval důvod tento stav udržovat a to konkrétně vzhledem k žalobkyním tendencím nerespektovat a neřídit se právními předpisy ČR, kdy ta pobývala na území ČR bez jakéhokoliv oprávnění k tomu účelu sloužícímu (což sama žalobkyně nepopírá). Poté je nutné v souvislosti s tím poukázat na fakt, že doba zajištění

nepřesahuje maximální přípustnou délku doby zajištění cizince dle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, rovněž se nepohybuje ani v hranici maximální přípustné délky doby zajištění. Nutno podotknout, že žalovaná je oprávněna délku doby zajištění prodloužit a to i opakovaně, jak uvádí znění ust. § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců (nesmí však přesáhnout maximálně přípustnou dobu zajištění, což jak již bylo uvedeno výše, neučinila).

23. Žalobkyně prostřednictvím žaloby především namítala nepřiměřenost napadeného rozhodnutí, kdy jí bylo rozhodnuto o prodloužení doby zajištění o celkem 75 dnů, kdy již v této době byla zajištěna na dobu 45 dnů (tj. celkem 120 dnů). Ke vznesené námitce soud uvádí, že k prodloužení došlo v souladu s ust. § 124 odst. 3 s odkazem na § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Postup správního orgánu tedy nelze v tomto hledisku shledat za nezákonný. Soud konstatuje, že v případě prvně uložené doby zajištění vycházel správní orgán z rozhodovací praxe, kdy předpokládal běžný průběh realizace vyhoštění, avšak žalobkyním odvoláním proti rozhodnutí o vyhoštění došlo k odložení nabytí právní moci napadeného rozhodnutí a tím k odložení samotné realizace vyhoštění. Rovněž žalobkyně podala odvolání proti závaznému stanovisku dle §120a zákona o pobytu cizinců, vydaného Ministerstvem vnitra České republiky. Z celkového náhledu na věc tak jasně vyplývá, že dokud nebude rozhodnuto o odvolání proti závaznému stanovisku, nemůže rozhodnutí o vyhoštění cizince nabyt právní moci a tím dojít k jeho realizaci, tudíž bude i nadále přetrvávat důvod zajištění žalobkyně. Nutno podotknout, že žalobkyní uvedený odkaz na ust. § 120a odst. 3, z něž vyvozuje bezodkladnou lhůtu pro vydání závazného stanoviska, nelze vykládat tím způsobem, kterým tak činní žalobkyně. Ministerstvo vnitra je sice povinno vydat závazné stanovisko bezodkladně, avšak tento časový horizont lze stahovat pouze k případům, kdy je postupováno v řízení dle zákona o pobytu cizinců (např. v případě vydání prvního stanoviska v řízení nebo tzv. opakovaného stanoviska), nikoliv tedy, kdy se prostřednictvím podání odvolání žalobkyně „ocitá“ v odvolacím řízení dle zákona č. 500/2004 Sb. správní řád, jenž je vázán lhůtami odlišnými pro vyřízení věci v odvolacím řízení, a které jsou doprovázeny dalšími lhůtami spojenými s administrativní činností správních orgánů, které celkovou dobu řízení rovněž dále protahují. Z výše uvedeného tak lze vyvodit závěr, že není možné aplikovat výklad pojmu „bezodkladné vydání“ na vydání rozhodnutí v řízení o odvolání, jak tomu činní žalobkyně a jak je uvedeno právě v zákoně o pobytu cizinců. Soud tak neshledal porušení správního orgánu ve vztahu k námitce žalobkyně o bezodkladném vydání závazného stanoviska v rámci odvolacího řízení a současně s tím neshledal prodloužení doby zajištění o 75 dnů za nepřiměřené.
24. K výše uvedenému soud dodává, že správní orgán je nucen předpokládat určitý průběh řízení, tak aby mohl přiléhavě reagovat na nastalé situace, za tímto účelem zákonodárce účelně poskytl správnímu orgánu pravomoc prodloužit dobu zajištění i opakovaně, tak aby mohl správní orgán přiléhavě reagovat v řízeních o zajištění cizinců. Žalovaná tedy v případě zajištění na dobu 45 dnů, předpokládala plynulý průběh řízení avšak vzhledem k nastalým skutečnostem, musela reagovat prodloužením doby zajištění tak, aby nedošlo k zmaření realizace vyhoštění. V opačném případě, zákon ukládá správnímu orgánu povinnost v průběhu doby zajištění žalobkyně zkoumat, zda nenastaly skutečnosti, pro něž by žalobkyně musela být okamžitě propuštěna ze zařízení, nebo rovněž zda nenastaly skutečnosti odůvodňující použití mírnějších opatření. (Nic takového však zjištěno nebylo). Žalovaný tak postupoval přiměřeně, pokud zvolil dle jeho názoru a rozhodovací praxe prodloužení lhůty o 75 dní, tak aby byl již schopen s jistotou dovršit proces realizace vyhoštění, v důsledku vývoje nepředvídaných okolností a reakci na ně, jak bylo řečeno,

může opět dobu zajištění prodloužit, anebo od zajištění upustit. (Z uvedeného mimo jiné tedy vyplývá, že ona doba 75 dní není fixní a může dojít k její změně nebo úplnému zrušení)

25. Žalobkyně dále namítala proti postupu správního orgánu skutečnost, že jejím zajištěním dochází k omezení přístupu podání žaloby k soudnímu přezkumu rozhodnutí, s nimiž žalobkyně nesouhlasí. K uvedené námitce soud konstatuje, že dle ust. § 124 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, je správní orgán povinen poučit žalobce o jeho právu podat žalobu proti rozhodnutí o zajištění a prodloužení doby zajištění. Již samotná projednávaná žaloba proti rozhodnutí o prodloužení doby zajištění deklaruje skutečnost, že žalobkyni toto její právo nebylo odepřeno nebo mu nebylo jinak bráněno v jeho uplatnění. Soud neshledal ani tuto žalobní námitku důvodnou.
26. Soud tak považuje prodloužení doby zajištění žalobkyně za dostatečně odůvodněné a přezkoumatelné.
27. Soud uzavírá, že napadené rozhodnutí bylo zcela v souladu se zákonem a lze ho považovat za zcela přezkoumatelné. Soud neshledal žádný z žalobkyní uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
28. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by měla nárok na jejich náhradu žalovaná, která měla ve věci plný úspěch. Žalované však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 8. dubna 2019

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně